

Arrest

nr. 171 700 van 12 juli 2016
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2014, waarbij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd en van de beslissing van 14 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2013 wordt verzoeker gemachtigd tot een voorlopig verblijf, met name tot 23 maart 2014.

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"R., R.
Geboren op (...)1975 te Ben Guerir
Nationaliteit: Marokko
Verblijvende te (...)*

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 23/03/2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde R. R. geboren te Ben Guerir op (...)1975, onderdaan van Marokko, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB375502) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 25/02/2013 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de R. R. geboren op 9/06/1975, met RR 675060947173 een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen."

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 24/02/2014. Bovendien legt bovendien geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten(l):

*naam: R. R.
geboortedatum: (...)1975
geboorteplaats: Ben Guerir
nationaliteit: Marokko*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 23/03/2014). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd...."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, namelijk de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1 Dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige arbeidskaart B en hij geen recente loonfiches en geldige arbeidsovereenkomst zou voorleggen, zodat hij niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Zoals in het feitenrelaas reeds werd uiteengezet, is verzoeker onmiddellijk vanaf de afgifte van zijn A kaart beginnen werken en dit tot ononderbroken tot eind februari 2014. Dit blijkt ook uit de loonfiches welke door verzoeker in bijlage werden voorgelegd (en welke tevens door verzoeker via de stad Kortrijk werden overgemaakt).

Omwille van onvoldoende werk, werd verzoeker eind februari 2014 - en dus net op het ogenblik dat hij een aanvraag moest indienen tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf - door zijn werkgever ontslagen.

Verzoeker is onmiddellijk opnieuw op zoek gegaan naar werk, doch slaagde er begrijpelijkerwijze niet in om uiterlijk voor 23 februari 2014 een nieuwe werkgever te vinden.

Verzoeker heeft zich aangeboden bij de stad Kortrijk en heeft aldaar een kopij overhandigd van zijn loonfiches voor de periode maart 2013 - februari 2014, zodat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeker op het ogenblik waarop de aanvraag tot verlenging diende te gebeuren (tussen de 45^e en 30^e dagen voor 23/03/2014), nog steeds tewerkgesteld was.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag tot verlenging aan de stad Kortrijk tevens heeft meegedeeld dat hij zopas ontslagen werd buiten zijn wil om en hij onmiddellijk op zoek zou gaan naar een andere werkgever.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ontslagen werd op het ogenblik dat hij zijn verlenging diende aan de vragen en hij de facto dan ook in de onmogelijkheid verkeerde een nieuwe arbeidsovereenkomst en arbeidskaart B voor te leggen.

Indien verzoeker bv. in november 2013 zou ontslagen geweest zijn, had hij de mogelijkheid gehad om een andere werkgever te vinden en een nieuwe arbeidskaart B aan te vragen, zodat hij al deze documenten zou hebben kunnen voorleggen ten tijde van de aanvraag tot verlenging van zijn BIVR. In dit laatste geval zou zijn BIVR dan ook verlengd geweest zijn.

Louter omwille het feit dat verzoeker onverwachts ontslagen werd op het ogenblik dat hij zijn verlenging diende aan te vragen, wordt zijn aanvraag tot verlenging thans geweigerd.

Dat de raadsman van verzoeker dit alles per fax van 17 april 2014 aan verweerder heeft meegedeeld met vraag tot intrekking van de betreden beslissing, doch verweerder hierop niet geantwoord heeft.

Dit terwijl verweerder reeds voor het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van de loonfiches van verzoeker, welke door de stad Kortrijk aan verweerder werden overgemaakt.

Dat verweerder dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft, terwijl de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht (RvSt. nr. 21.037,17/03/1981; RvSt. nr. 21.094,17/04/1981).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt. nr. 24.651, 18/09/1984, R.W., 1984-85, p. 946; LAMBRECHTS, W., 'Geschillen van bestuur', p. 43).

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft aan verzoeker direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem (kort) in de gelegenheid te stellen een andere werkgever te zoeken, temeer daar verzoeker wel degelijk meer dan een jaar tewerkgesteld was en hij dus reeds aangetoond had werkwilg te zijn en hij omwille van onvoldoende werk ontslagen werd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt, zodat verweerder dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door na te laten verdere inlichtingen aan verzoeker te vragen, temeer gelet op de specifieke omstandigheden inzake.

2.1.2. Dat de overheid bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd (RvSt., nr. 62.082,1/10/1996, met noot BAERT, J., T.O.R.B.. 1996-1997, p. 137-139).

Dat een schending van het redelijkheidsbeginsel impliceert dat er sprake is van een beslissing waarbij men ternauwernood kan geloven dat ze genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. nr. 82.301, 20/09/199).

Dat deze kennelijke wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker onmiddellijk na afgifte van zijn BIVR in maart 2014 aan de slag is gegaan en hij ononderbroken gewerkt heeft, tot op het ogenblik dat hij in februari 2014 ontslagen werd.

Dat de overheid dan ook kon vermoeden dat verzoeker om redenen onafhankelijk van zijn wil (ontslag op het ogenblik van de aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf) geen nieuwe arbeidskaart en arbeidsovereenkomst kon voorleggen, temeer daar hij loonfiches van maart 2013 tot februari 2014 had voorgelegd en dit voor de bestreden beslissing genomen werd.

Verweerder had dan ook minstens verzoeker een korte tijdspanne moeten gunnen teneinde een andere job te zoeken, wat hij echter niet gedaan heeft. Het zomaar nemen van een beslissing tót weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker, terwijl verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeker gedurende het volledige jaar gewerkt had, druist dan ook in tegen het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient dan ook omwille van hogergenoemde middelen vernietigd te worden.

2.1.3. Conform artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker geen recente loonfiches heeft voorgelegd, terwijl verzoeker deze op het ogenblik van de aanvraag tot verlenging van zijn verblijf aan de gemeente Kortrijk heeft overhandigd, welke laatste deze normalerwijze aan verweerder heeft overgemaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een foutieve en gebrekkige wijze geformuleerd werd en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.4. Dat tenslotte het bevel om het grondgebied te verlaten als motivering geeft dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn A kaart zodat zijn A kaart niet kan worden verlengd.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten echter verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het BGV enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn arbeidskaart zou hebben voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het BGV dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

Derhalve dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur te dezen is gehouden conform artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden bestuurshandelingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 9*bis* en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de vreemdelingenwet; dat deze machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de door hem bekomen arbeidskaart B (...), die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers *d.d.* 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009); dat de volgende voorwaarden werden opgenomen in de instructies van 25 februari 2013 voor de verlenging van het tijdelijk verblijf: “*een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling*”; dat de verzoeker geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kon voorleggen, evenmin recente loonfiches en een geldige arbeidsovereenkomst. De gemachtigde concludeert dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 7 en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en niet voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf (geldig tot 23 maart 2014), met name een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en bewijs van effectieve en recente tewerkstelling.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoeker integendeel de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in zijn uiteenzetting van het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dan ook voldaan zodat een

schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen en de middelen dienen te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is immers van oordeel dat de kritiek van de verzoeker duidelijk betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht.

Er dient hierbij echter wel te worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van het bepaalde in de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de eerste bestreden beslissing.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en dat door de verzoeker ook niet concreet wordt weerlegd dat zijn machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd toegekend op basis van de door de verzoeker bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers d.d. 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009), zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een aangetekende brief van de gemachtigde gericht aan de verzoeker van 25 februari 2013 waarbij, in verwijzing naar voornoemd koninklijk besluit, wordt meegedeeld dat een tijdelijk verblijf van één jaar zal worden toegekend mits een arbeidskaart B wordt voorgelegd.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart loonfiches neergelegd bij de stad Kortrijk. Per fax deelde de raadsman van verzoeker op 17 april 2014 mee dat verzoeker zopas was ontslagen en op zoek was naar een andere werkgever. De raadsman vroeg om de beslissing in te trekken en het tijdelijk verblijf te verlengen. Evenwel werd in de instructie van 25 februari 2013 en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op de voorwaarden voor de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf, met name *“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de R. R., met RR (...) een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.”*

Verzoeker doet met de stelling dat hij zopas was ontslagen en op zoek ging naar een andere werkgever geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat hij geen arbeidskaart B en geen geldig arbeidscontract kon voorleggen. Verzoekers arbeidskaart verstreek op 24 februari 2014 en verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe kon voorleggen, evenmin als een nieuwe geldige arbeidsovereenkomst.

Nu genoegzaam blijkt dat het voorleggen van een geldige arbeidskaart B als expliciete voorwaarde werd gesteld voor de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf en deze feitelijke constatering door de verzoeker geenszins wordt betwist, dient te worden besloten dat het getuigt van een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te oordelen dat het tijdelijk verblijf van de verzoeker niet verder verlengd kan worden omdat de verzoeker geen geldige arbeidskaart B heeft voorgelegd.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat de verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. Er ligt geen schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Gelet op de tussengekomen weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf, en gelet op het feit dat de arbeidskaart slechts geldt onder de voorwaarde van de verlenging van het verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de verzoeker niet op goede gronden voorhouden dat zijn verblijf diende verlengd te worden om hem de kans te geven alsnog bij een andere werkgever een arbeidsovereenkomst aan te gaan. Waar verzoeker meent dat verweerder om verdere inlichtingen diende te verzoeken, kan hij niet worden gevolgd aangezien verzoeker duidelijk op de hoogte was gesteld van de voorwaarden tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf en niet betwist binnen de opgelegde termijn geen geldige arbeidskaart B en arbeidsovereenkomst te hebben ingediend. De fax van 17 april 2014 met bijkomende uitleg over zijn ontslag en zoektocht naar een andere werkgever dateert van na de bestreden beslissing en verzoeker kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen arbeidskaart B en geldige arbeidsovereenkomst kon voorleggen, voorwaarden tot het bekomen van een verlenging van zijn verblijfskaart. Dat verzoeker om redenen onafhankelijk van zijn wil geen arbeidskaart en arbeidsovereenkomst kon voorleggen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker betoogt dat het motief in verband met het niet voorleggen van recente loonfiches foutief is. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat los van deze foutieve vermelding in de eerste bestreden beslissing de motieven in verband met het niet voorleggen van de arbeidskaart en arbeidsovereenkomst, motieven die niet worden betwist door verzoeker, voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene*" in de tweede bestreden beslissing en hierdoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont en uit de stukken van het administratief dossier evenmin blijkt dat hij over een gezins- of familieleven beschikt in België en dat hij niet gezond zou zijn. De motivering in verband met de weigering tot verlenging van zijn verblijfskaart volstaat bijgevolg om de tweede bestreden beslissing te schragen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN